

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 17921/10
22.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Руже Урошевић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца предузећа "С.-е." д.о.о. из М., Ул. .... бр. ...., које заступа Д. С., адвокат из М., Ул. .... бр. .... изјављеној против тужене Комисије за заштиту права, Управе за јавне набавке, ради поништаја решења бр. .... од 23.12.2009. године, уз учешће Привредног друштва за .... уређаја "V." д.о.о. из Б., као заинтересованог лица, у правној ствари јавне набавке добара, по одржаној усменој јавној расправи дана 07.12.2011. године и дана 21.12.2011. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за заштиту права, Управе за јавне набавке бр..... од 23.12.2009. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива усваја се захтев за заштиту права подносиоца захтева "V." д.о.о. Б. и делимично поништава отворени поступак јавне набавке добара-комуналне надградње, цистерне за чисту (пијаћу) воду за прање и поливање улица за аутоподизач ...м3, 6 комада, ЈН бр. О.П. ...., наручиоца ЈКП "Г. ч." Б. Поступак је поништен у делу стручне оцене понуда и доношења одлуке о избору најповољније понуде бр. ... од 02.11.2009. године.

Ставом другим диспозитива оспореног решења, обавезује се наручилац ЈКП "Г. ч.", Б., да подносиоцу захтева "V." д.о.о. Б., надокнади трошкове поступка заштите права у износу од ..... динара, у року од 15 дана од дана пријема тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.02.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка, јер је изрека решења противречна разлозима из образложења и изведеним доказима. Указује да је у поступку доношења оспореног решења нетачно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер није утврђена чињеница да није било понуда понуђача који нуде добра страног порекла, затим да није утврђена чињеница да јавним позивом ни тендерском документацијом није тражено да се достави уверење Привредне коморе да су добра која нуди домаћег порекла, као и да добра, која су предмет конкретне јавне набавке, не спадају у добра за које понуђач мора поднети и доказ о домаћем пореклу, иако то није тражено. Даље, тужбом указује да је на непотпуно утврђено чињенично стање погрешно примењена одредба материјалног права, односно одредба члана 59. став 7. Закона о јавним набавкама, а да је требало применити одредбе става 12. и 13. истог члана Закона. Сматра да су погрешно примењене одредбе члана 3. став 1. Правилника о одређивању доказа на основу којих се утврђује да је понуду поднео домаћи понуђач и за одређивање добара домаћег порекла, а да је требало применити одредбу члана 4. истог Правилника. На основу изнетог, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу оспорава тужбени захтев као неоснован. Указује да се у поступцима јавних набавки, од стране наручиоца оцењују понуде применом критеријума економски најповољније понуде, и као таква се бира она којој је након оцењивања додељен највећи број пондера. Међутим, указује да се чланом 52. у ставу 7. Закона о јавним набавкама предвиђа изузетак од тог правила, а то је да се због "преференцијала" бира као најповољнија понуда она која није остварила највећи број пондера, односно да када постоји понуда понуђача који нуди добра домаћег порекла и понуда понуђача који нуди добра страног порекла, наручилац мора као најповољнију да изабере понуду понуђача који нуди добра домаћег порекла, под условом да разлика у коначном збиру пондера није већа од 20 у корист понуде понуђача који нуди добра страног

порекла. На основу изнетог, оценио је да је понуђач "V." д.о.о. Б., уз понуду доставио и уверење Привредне коморе Србије којим се доказује да је он произвођач производа домаћег порекла, а приликом увида у понуду тужиоца, утврђено је да исти није доставио уверење Привредне коморе Србије о домаћем пореклу робе. Како је у конкретном случају утврђено да разлика у коначном збиру пондера између понуде тужиоца и понуде понуђача "V." д.о.о. Б., износи 2,3 пондера, што је мање од 20, то је по оцени Комисије наручилац био дужан да примени предност из члана 52. став 7. Закона о јавним набавкама тј. преференцијале у корист понуђача "V." д.о.о. Б., те је с тог разлога и предметни поступак поништен у делу доношења одлуке о избору најповољније понуде. У вези навода тужиоца да тужени орган није утврдио чињеницу да није било понуда понуђача који нуде добра страног порекла, наглашава да се у складу са Законом о јавним набавкама, будући да није доставио доказ, производ тужиоца сматра производом страног порекла, и да је то формални статус таквог производа само у поступцима јавних набавки, али не мора да буде и фактичко стање ван система јавних набавки. На навод тужиоца да наручилац није тражио да се достави уверење Привредне коморе Србије о домаћем пореклу робе, тужени одговара да је одредбом чл. 3. ст. 1. поменутог Правилника јасно предвиђено да понуђач који има добра домаћег порекла, мора као саставни део понуде да поднесе и доказ о домаћем пореклу добара, те да на ту обавезу наручилац није дужан да упозори у конкурсној документацији. Обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу оспорава тужбени захтев у целисти, указујући да је оспорено решење правилно и на закону засновано. Оспорава тужбени навод да тужени орган није утврдио чињеницу да јавним позивом, а ни тендерском документацијом, наручилац није тражио да се достави уверење Привредне коморе да су добра која су предмет јавне набавке домаћег порекла, наводећи да је Законом о јавним набавкама у члану 52. став 7. прописано да у ситуацији када постоје понуде понуђача домаћег порекла и понуђача који нуде добра страног порекла, наручилац мора, као најповољнију, да изабере понуду понуђача који имају добра домаћег порекла, под условом да разлика у коначном збиру пондера између најповољније понуде понуђача добара страног порекла и понуђача добара домаћег порекла није већа од 20 у корист понуђача добара

страног порекла. Додаје да је наручилац у конкретној набавци прописао да је критеријум за избор најповољније понуде критеријум економски најповољније понуде, те да се у конкретном случају примењује одредба члана 57. став 7. Закона о јавним набавкама. Наглашава да је разлика у броју пондера између тужиоца и заинтересованог лица 2,3 у корист тужиоца, што је мање од 20, те да је наручилац био у обавези да утврди да је најповољнији понуђач "V." д.о.о. Б., а имајући у виду и да је његова понуда јефтинија и да је рок испоруке дужи. Истиче да наручилац није тај који одлучује о томе да ли понуђачи треба да доставе доказ о пореклу робе, у смислу да ли је иста домаћег порекла или не, већ да сам Закон о јавним набавкама, у члану 57. став 7. омогућава понуђачима који имају добра домаћег порекла привилегован положај, под стриктно утврђеним условима. Сматра да тужени орган није овлашћен да тумачи порекло добара уколико за исто није достављен адекватан документ прописан законом, односно подзаконским актом, у овом случају Правилником о одређивању доказа на основу којих се утврђује да је понуду поднео домаћи понуђач и за одређивање добара домаћег порекла. Сматра да се у предметној набавци не може применити члан 4. поменутог Правилника како то тужилац наводи, имајући у виду да се истим чланом наводе искључиво добра која се у целини сматрају домаћим, а која су минералног, животињског и биљног порекла и добра која од истих настају даљом обрадом, а у целини су произведена у Републици Србији. Указује да како је, као понуђач, у својој понуди доставио доказ о домаћем пореклу робе, тужени орган је правилно исти оценио као исправан и релевантан за доношење оспореног решења, па због изнетог, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, применом одредбе чл. 34. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, у присуству пуномоћника тужиоца и заступника туженог органа, док је за заинтересовано лице приступила Г. М., запослена у том предузећу и обавестила суд да директор, као законски заступник није у могућности да приступи на заказану расправу због унапред заказаног службеног путовања и о томе доставила налог за службено путовање за период од 06.12. - 09.12.2011. године.

У речи на одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца је у свему остала при тужби и истакла је да није било потребе да се у остављеном року изјасни у погледу поступка који се води у поступцима пред истим судом, јер не представљају претходно питање у овом спору. Истакла је да се ради о јавној набавци за три различита добра и да су донета три различита решења и три различита закључка, о којима се поступци воде пред Управним судом. Указује да је у предмету који је код овог суда заведен под бр. 10 У. 17922/10 тужба уважена, имајући у виду да су оспореним решењем повређена правила поступка, прописана одредбом чл. 197. Закона о општем управном поступку, као и одредба чл. 196. ст. 3., у вези са чл. 201. ст. 2. Закона о општем управном поступку. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Заступник туженог органа, је у речи на усменој јавној расправи остао при датом одговору на тужбу, изјашњавајући се на реч пуномоћника тужиоца да је на меморандуму пун назив органа, а да је члан Комисије по овлашћењу потписао решење. У вези околности ко је председавао седницом на којој је донето оспорено решење, заступник туженог органа се изјаснио да нема ту информацију.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари и доказа изведених на усменој јавној расправи, суд је нашао да је тужба основана.

У уводу оспореног решења наведено је да решење доноси Комисија, с позивом на одредбу чл. 117. ст. 2. тач. 1. Закона о јавним набавкама ("Сл. гласник РС" бр. 116/08), којом је прописано да Републичка комисија решењем усваја захтев за заштиту права и у целини или делимично поништава поступак јавне набавке, уколико је захтев за заштиту права основан, као и на одредбу чл. 116. истог Закона, којом је прописан начин сношења трошкова у поступку при одлучивању Комисије.

Даље се из оспореног решења и списа предмета види да је решење донела Комисија за заштиту права Управе за јавне набавке Републике Србије, као колегијални орган, којој је председавао председник Комисије Б. Г., а да је на месту

за потпис означено друго лице, члан комисије М. М. - за председника Комисије Б. Г.

Како оспорено решење није потписао председавајући колегијалног органа, чије су име и презиме означени, већ друго лице, члан Комисије, то су, по налажењу Управног суда, приликом доношења оспореног решења, учињене битне повреде правила поступка из чл. 201. ст. 2. Закона о општем управном поступку, које је у поновном поступку потребно отклонити.

У списима се налази овлашћење којим председник Комисије за заштиту права овлашћује М. М. да у име председника потпише одлуку Комисије бр. ....., донету на седници дана 23.12.2009. године. Међутим, такво овлашћење није издато у складу са одредбом члана 105. Закона о јавним набавкама, нити у складу са одредбом члана 285. Закона о општем управном поступку, будући да овим прописима није предвиђена могућност преношења овлашћења за потписивање акта који доноси колегијални орган. Одредбом члана 105. став 1. Закона о јавним набавкама је прописано да Републичка комисија одлучује на седницама које води председник Републичке комисије или члан кога он овласти, што значи да је тада овлашћени члан и председавајући седници и да у том својству у своје име потписује одлуку, а не "за председника", док је одредбом члана 285. Закона о општем управном поступку прописано да се запосленом, који има прописану стручну спрему, може дати овлашћење за предузимање одређених радњи пре доношења решења и решавања у поступку.

Сагласно овој законској одредби, запосленом се не може дати овлашћење да потпише решење које је донело лице које је овлашћено за решавање у управним стварима, нити решење које је донео колегијални орган. Ово стога што решење потписује лице које га доноси, сагласно одредби чл. 201. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, а решење које је донео колегијални орган, искључиво потписује лице које је председавало седници колегијалног органа, сагласно одредби чл. 201. ст. 2. истог закона.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде,

на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, у року и на начин прописаним одредбом члана 69. став 2. наведеног Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.12.2011. године, 9 У 17921/10

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа - судија
Зорица Китановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СК